

[Strona Główna](#) > ... > [Wszczęcie Postępowania Sądowego](#) > [Europejski Atlas Sądowy W Sprawach Cywilnych](#) [Rozporządzenie Bruksela I \(wersja Przekształcona\)](#) > [Germany](#)

Rozporządzenie Bruksela I (wersja przekształcona)

Niemcy

Niemcy

WYSZUKIWANIE WŁAŚCIWYCH SĄDÓW I URZĘDÓW

Za pomocą tej wyszukiwarki można wyszukiwać sądy i urzędy posiadające kompetencje w odniesieniu do konkretnych europejskich instrumentów prawnych. Należy pamiętać o tym, że choć dokładamy wszelkich starań, aby wyniki były jak najdokładniejsze, mogą istnieć wyjątki, w przypadku których kompetencje nie zostały określone.

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

1. Jak można ogólnie określić przypozwanie osoby trzeciej?

Przypozwanie osoby trzeciej niebędącej stroną w sprawie polega na formalnym jej zawiadomieniu o toczącym się procesie. Przypozwanie osoby trzeciej składa się na piśmie do sądu, który następnie doręcza je odbiorcy. Osoba trzecia ma pełną swobodę decyzji co do wzięcia udziału w procesie. Przez samo przyłączenie się do procesu osoba trzecia nie staje się stroną, lecz występuje w nim w charakterze interwenienta. Oświadczenia i czynności podejmowane przez interwenienta nie mogą pozostawać w sprzeczności z oświadczeniami i czynnościami strony, do której przystąpił. Interwenienta nie można obciążać jakimikolwiek kosztami procesu.

2. Jakie są najważniejsze skutki wydania orzeczenia w stosunku do osoby, która z przypozwania skorzystała?

Przypozwanie zakłada, że strona toczącego się procesu ma powody, by obawiać się niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia, ale również by oczekiwać, że w razie wydania takiego rozstrzygnięcia będzie mogła wystąpić przeciwko osobie trzeciej z powództwem o odszkodowanie lub wysunąć wobec niej roszczenie z tytułu gwarancji. Strona przypozywająca osobę trzecią ma zatem interes prawny w tym, by procesu nie przegrać (interwenient może jej w tym pomóc) lub, w razie przegrania tego procesu, nie ponieść szkody dzięki wygranej w kolejnym procesie przeciwko tej osobie trzeciej.

Przystępując do procesu po stronie przypozywającej, osoba trzecia akceptuje stan sprawy zastany przez nią w chwili przystąpienia. Osoba trzecia może korzystać ze środków obrony i podejmować czynności procesowe, o ile nie pozostają one w sprzeczności ze stanowiskiem procesowym strony, do której ta osoba przystąpiła. Jeżeli osoba trzecia odmówiła udziału w procesie lub na przypozwanie nie odpowiedziała, proces ten toczy się dalej bez względu na tę osobę. Jeżeli strona przypozywająca wystąpiła z powództwem przeciwko osobie trzeciej, osoba trzecia nie może podnieść zarzutu, że sprawa, do której ona przystąpiła, została rozstrzygnięta błędnie. Oznacza to, że korzystne dla strony przypozywającej osobę trzecią rozstrzygnięcie wydane w pierwszym procesie będzie w kolejnym sporze traktowane jako wiążące.

3. Przypozwanie osoby trzeciej pozostaje bez wpływu na ocenę prawną rozstrzygnięcia wydanego w pierwszym procesie.

4. Rozstrzygnięcie wydane w pierwszym procesie w kolejnym nie wiąże, jeżeli stan sprawy w chwili przystąpienia interwenienta lub oświadczenia i czynności procesowe strony, do której ten interwenient przystąpił, uniemożliwiły mu korzystanie ze środków obrony.

5. Przepozwanie jest prawnie skuteczne niezależnie od tego, czy osoba trzecia przystąpiła do pierwszego procesu.

6. Przepozwanie pozostaje bez wpływu na relację pomiędzy osobą trzecią a przeciwnikiem procesowym strony przepozyswającej, chyba że osoba trzecia przyłączyła się do procesu u boku tego przeciwnika.

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

– w Niemczech jest to sąd krajowy (*Landgericht*).

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

– w Niemczech jest to wyższy sąd krajowy (*Oberlandesgericht*).

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

– w Niemczech jest to Federalny Trybunał Sprawiedliwości (*Bundesgerichtshof*).

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Nie dotyczy.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

– w Niemczech: § 23 kodeksu postępowania cywilnego (*Zivilprozessordnung*).

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

– w Niemczech: § 68 oraz §§ 72–74 kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

- Konwencja pomiędzy Niemcami a Włochami o uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Rzymie dnia 9 marca 1936 r.;
- Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Królestwem Belgii o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i arbitrażowych oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Bonn dnia 30 czerwca 1958 r.;
- Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Republiką Austrii o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, ugód oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Wiedniu dnia 6 czerwca 1959 r.;
- Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Zjednoczonym Królestwem o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Bonn dnia 14 lipca 1960 r.;
- Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Królestwem Niderlandów o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych i innych tytułów egzekucyjnych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Hadze dnia 30 sierpnia 1962 r.;
- Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Republiką Grecką o wzajemnym uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń sądowych, ugód i dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Atenach dnia 4 listopada 1961 r.;
- Konwencja pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Królestwem Hiszpanii o uznawaniu i wykonywaniu

orzeczeń sądowych i ugód oraz dokumentów urzędowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisana w Bonn dnia 14 listopada 1983 r.

■ Ostatnia aktualizacja: 17/02/2025

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.